

ΑΣ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ

Η πλέον δόλια και ανανδρη επίθεση ενάντια στον άνθρωπο

ή, περί ανθρωπίνων συμφορών και λύπης

Ουδείς θνητός κατάφερε ποτέ να απαλλαγεί από τις απρόσμενες περιπέτειες της ζωής, και τις πολλάκις οδυνηρές εμπειρίες που δοκιμάζουν αδίστακτα την ψυχή του. Οι ασθένειες, οι συμφορές, τα δυστυχήματα, οι απώλειες προσφιλών προσώπων, οι πόλεμοι, η ανεργία, η ανασφάλεια, η έλλειψη τροφής, η απουσία αγάπης, ουδέποτε έλειψαν από την διαιώνια παρουσία του στο θέατρο της ζωής.

Θα μπορούσαμε μάλιστα να τις παρομοιάσουμε με σκιές, που τον ακολουθούν κατά πόδας, σε κάθε του βήμα, κάθε στιγμή. Αυτές χαλαρώνουν την ψυχική άμυνα και προσβάλλουν την ψυχή, ως ασθένειες φοβερές. Και είναι τραγική η αβεβαιότητα και η άγνοια του επόμενου λεπτού της ζωής του, άρα και η κατάληξη μιας ζοφερής κατάστασης που τον ταλανίζει αφόρητα.

Πόσες φορές παρατηρούμε στα πρόσωπα των ανθρώπων ένα μειδίαμα η ακόμη και γέλιο, δίχως όμως τη συμμετοχή της καρδιάς τους. Είναι γνωστή η λαϊκή ρήση «γελά με πικρία». Και άλλοτε τις ρυτίδες να του αυλακώνουν το μέτωπό, σ' ένα πρόσωπο ωχρο, με μάτια κουρασμένα και κλαμένα.

Η λύπη, η θλίψη, η οδύνη δρουν ανεξαρτήτως φύλου, κοινωνικής η οικονομικής θέσης και ηλικίας, έχοντας σίγουρα κάποια αποστολή, κάποιο έργο να επιτελέσουν στη ζωή κάθε ανθρώπου.

Ο Δημοκράτης έχει πει σχετικά, «και κυβερνήτης αγαθός ενίστε ναυαγεί, και ανήρ σπουδαίος ατυχεί». Και τούτο είναι αναμφισβήτητο και αποδεικνύεται από την καθημερινή μας εμπειρία, αλλά και από τη γνώμη των σοφών του κόσμου μας στους αιώνες.

Όταν ρωτήθηκε ο πλήρης σοφίας μεταξύ των θνητών Σωκράτης, εάν είναι ποτέ δυνατόν να διέλθω άνθρωπος τον βίο του απαλλαγμένος από λύπες, εκείνος απάντησε, «τούτο αδύνατον, ου γαρ εστι πόλιν ή οικίαν οικούντα και ανθρώποις ομιλούντα μη λυπείσθαι» (είναι αδύνατον τούτο διότι δεν υπάρχει άνθρωπος, που να κατοικεί σε οικία ή πόλη, να ομιλεί και να συναναστρέφεται ανθρώπους, που να μην λυπάται).

Εν προκειμένω στις μέρες μας, πολλοί συνάνθρωποί μας βιώνουν μέγιστη λύπη και βαθύτατη απόγνωση κυριεύει την ψυχή τους, αφού διαπιστώνουν με τρόπο, ότι ματαιώς καλούν τις φυσικές τους δυνάμεις προς βοήθεια. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την απώλεια έστω και του ελαχίστου μορίου ψυχικού τους σθένους, και τις αισθήσεις τους, που τους βοηθούν να βιώσουν τον υπαρκτό και αισθητό βίο, να αφαρπάζονται αίφνης από μια υπέρτερη δύναμη, που τους στερεί ακόμη και αυτήν την ελπίδα.

Και ο σοφός Πλούταρχος αποφάνθηκε, ότι τους θνητούς ανθρώπους περιβάλλουν πλείστα όσα και ποικίλλα ψυχικά πάθη, αλλά αλλά εκείνο που κυριολεκτικά συντρίβει τα

οστά, το φοβερώτερο και χαλεπώτατο όλων είναι η λύπη. Λέει μάλιστα χαρακτηριστικά, (ώσπερ σης ιματίω, και σκώλυξ ξύω, ούτω λύπη ανδρός βλάπτει καρδίαν. Απο λύπης γαρ εκβαίνει θάνατος, και λύπη καρδίας κάμψει ισχύν». (όπως ο σκώρος καταστρέφει τα ιμάτια και το σκουλήκι αχρηστεύει το ξύλο, με τον ίδιο τρόπο η λύπη συντρίβει την καρδιά. Και η σφοδρή θλίψη και λύπη επακόλουθο έχουν πολλάκις τον θάνατο. Διότι από αυτήν κάμπτεται η ισχύς και η δύναμη της καρδιάς, η οποία παύει πλέον να πάλλεται).

Ο λυπημένος άνθρωπος της εποχής μας. Ο άνεργος, ο άστεγος, ο ασθενής, αυτός που αδυνατεί να θρέψει την οικογένεια του. Ο μικρός μαθητής που λιποθυμάει στη σχολική τάξη. Αυτός που δεν διαθέτει ούτε το ελάχιστο για την επιβίωσή του, αλλά και των οικείων του. Ο κάθε “απόβλητος” της απάνθρωπης σημερινής Ελληνικής κοινωνίας μας, που έχει χάσει και την αξιοπρέπειά του όντας συντετριμμένος, κατήφης διατελών σε απόγνωση, ασφικτυά και λυγίζει κάτω από το υπερβολικό βάρος της λύπης, που συντρίβει την καρδιά και την ψυχή του. Οι όποιοι δε παρηγορητικοί λόγοι συγγενών, φίλων ή γνωστών, δεν γίνονται αντιληπτοί από το θολωμένο μυαλό του. Η λύπη του διαγράφει λες κάθε την ανάμνηση κάθε καλού, ευχάριστου, ευτυχούς γεγονότος, που έχει βιώσει στην πρότερη ζωή του.

Παρατηρώντας τον σημερινό άνθρωπο, που βιώνει μια ανείπωτη περιπέτεια και την καταστροφή του βίου του, διαπιστώνουμε το μεγάλο βαθμό απόγνωσης και απελπισίας που κυριολεκτικά τον συντρίβει. Καθίσταται ανίκανος προς πάσαν αντίληψη, αίσθηση, βούληση, ακόμη και δράση. Η μέγιστη πικρία, η απογοήτευση, η συμφορά που αντιμετωπίζει τον διαποτίζει ως δηλητήριο φαρμακερό.

Η ίδια η Πολιτεία και οι άνθρωποι που την διαχειρίζονται, που τόσα χρόνια τους εμπιστεύεται και τους ψηφίζει, κατάντησε σκληρότατη και ασπλαχνότατη, αφού ενεργεί αυτοκαταστροφικά κι έχει απαρνηθεί και αυτά τα ίδια της τα τέκνα, τους Έλληνες πολίτες. Έχει σφραγίσει όλες τις πόρτες διεξόδου, κι έχει απαλείψει κάθε ίχνος ελπίδας για ανάκαμψη, για πρόοδο, για ευημερία. Φτάνει δε στο σημείο να το ομολογεί ξεδιάντροπα, δίχως αξιοπρέπεια και απουσία ανάληψης έστω κάποιας ευθύνης. Μα έχει χάσει την αξιοπρέπεια της.

Καταφεύγει ο δυστυχής ακόμη και στα φάρμακα αναζητώντας μια ανέφικτη και αλυσιτελή θεραπεία. Όλες του οι προσπάθειες αποτυγχάνουν εν τη γεννέση τους. Η ψυχή του ως κλυδωνιζόμενο σκάφος με ραγισμένα τα ύφαλα του αισθάνεται να τον κατακλύζουν τα παγωμένα ύδατα της αμφιβολίας, ακόμη και της ίδιας του της ύπαρξης. Εσχάτως μάλιστα μιμείται την Αντιγόνη, που έλεγε, «Κέρδος θεωρώ τον θάνατον. Διότι όστις ζή ως εγώ, εν μέσω πολλών συμφορών, ούτος έχει άπειρον κέρδος εάν αποθάνει». Δυστυχώς στην Ελλάδα του έτους 2012 μια μόνον φωνή εκρύγνεται πανταχόθεν, αυτή της απελπισίας.

Προ ημερών έλαβα από φιλικό πρόσωπο μήνυμα από την Ιαπωνία, αναφέροντας μου, ότι από την ημέρα του καταστροφικού σεισμού, του θανατηφόρου τσουνάμι και της διαρροής ραδιενέργειας της Φουκουσίμα έχουν αυτοκτονήσει περίπου 400.000 άνθρωποι! Και έτερο μήνυμα κατά την διάρκεια των Χριστουγέννων, πάλι από την Ιαπωνία έκανε δραματική αναφορά στην ραδιενέργεια που εξακολουθεί να διαρκεί, συνοδευόμενο με δορυφορική φωτογραφία, έγχρωμη, που έδειχνε το βαθμό κάλυψης της χώρας από το

ραδιενεργό νέφος. Και όμως οι Ιάπωνες με την χαρακτηριστική τους αξιοπρέπεια εξακολουθούν να μάχονται για την επιβίωσή τους και να καταγγέλλουν αυτά που δεν δημοσιεύονται επισήμως.

Προς Θεού, δεν θέλω να επιφέρω την απογοήτευση με τα γραφόμενά μου, αφού ο Έλληνας έχει αποδείξει με πράξεις στους αιώνες της λαμπρής ιστορίας του, ότι δεν είναι εφήμερος, δεν αφήνει τον αγώνα, ξεπερνά πάντα τις όποιες δυσκολίες που του παρουσιάζονται.

Και όποτε βρέθηκε σε παρόμοια με τη σημερινή δραματική κατάσταση, σε καιρούς σκοτεινούς με εισβολείς και κατακτητές, ουδέποτε έμεινε απαθής. Δεν μοιρολάτρησε, δεν έσπειρε θρήνους, αλλά έθεσε στόχους και αγωνίστηκε σκληρά, κερδίζοντας στο τέλος το στεφάνι των άξιων κόπων του.

Ο χαρακτήρας μας δεν αποκλείει τη λύπη, τον θρήνο, την οδύνη, που απορρέουν από την ανθρώπινη φύση, αλλά την περιορίζει πριν ακόμη γιγαντωθούν. Θα λυπηθούμε, θα αγανακτήσουμε, θα δακρύσουμε, αλλά δεν θα απελπιστούμε.

Προσωπικά πιστεύω και έχω ήδη δημοσιεύσει αυτή τη γνώμη μου στα ΕΠΙΚΑΙΡΑ στο παρελθόν, ότι η διαμορφωθείσα οδυνηρή κατάσταση στην Πατρίδα μας είναι τεχνητή. Αυτό καταγγέλλουν Έλληνες και ξένοι επιστήμονες, αλλά και πολιτικοί ηγέτες άλλων χωρών.

Αυτό που επιθυμώ να επισημάνω με την παρούσα εργασία μου είναι, ότι αυτοί που επιβουλεύονται την ανθρωπότητα σε παγκόσμια κλίμακα, και έχουν επιλέξει την πατρίδα μας την Ελλάδα, ως εργαστήριο έρευνας αντιδράσεων ακραίων καταστάσεων, δεν μας επέλεξαν τυχαία. Γνωρίζουν τη ιστορία μας, τον χαρακτήρα μας, τις αρετές, τα ελαττώματά μας, αλλά κυρίως τις πάντα επιτυχείς αντιδράσεις μας. Με την βοήθεια έμπειρων ψυχολόγων, που εργάζονται μεθοδικά, και εκπονούν συνταγές και λύσεις, μπήγουν ασταμάτητα τις φαρμακερές βελόνες τους, όχι στα σώματα, αλλά στις ψυχές και στις καρδιές μας.

Εκεί στοχεύουν οι αρρωστημένες επιλογές τους, για να δοκιμάσουν τις ψυχικές μας αντοχές; Για να καταλήξουν στις σίγουρα επιτυχημένες συνταγές του ολέθρου, που προορίζουν για ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Από μας εξαρτάται το μέγεθος της αντίστασης που θα αντιτάξουμε στα ανίερα σχέδιά τους. Αυτά που με όπλα τους τη ΛΥΠΗ, τη ΘΛΙΨΗ, τη ΟΔΥΝΗ, προσπαθούν να μας γυμνώσουν από κάθε σκέψη, προσπάθεια και πράξη αντίδρασης. Να συντρίψουν δηλαδή τον ψυχισμό μας και να γονατίσουμε. Αλλά θυμηθείτε, **ο Έλληνας δεν προσκυνά άνθρωπο, όποιος και να είναι αυτός.**

Μπορεί να μας καθιστούν φτωχότερους, από μέρα σε μέρα, αλλά εμείς πρέπει να τους αποδείξουμε ότι μπορούμε να ζήσουμε με αξιοπρέπεια, χρησιμοποιώντας τα μεγάλα μας όπλα. Την αγάπη, την αλληλεγγύη, την αρωγή, τη φιλία, την ομόνοια. Αναπτύσσοντας τις πνευματικές μας αρετές, αξιοποιώντας τον τεράστιο πνευματικό πλούτο, που μας άφησαν κληρονομιά οι υπέροχοι σοφοί πρόγονοί μας. Δεν μας χρειάζονται ξένα δεκανίκια.

Είμαστε ικανοί να γίνουμε αυτοδύναμοι. Δεν μας πρόπουν οι ετικέτες του λαμογιού, του διεφθαρμένου, του αναξιόπιστου, του αναξιοπρεπούς.

Σας πληροφορώ ότι στο εξωτερικό υπάρχουν αμέτρητοι άνθρωποι, κυρίως πνευματικοί που μας συμπονούν, αλλά και μας παρακολουθούν, με την ελπίδα να δώσουμε και πάλι λύσεις, μαθήματα ανθρωπιάς και αξιοπρέπειας στην ανθρωπότητα. Γιατί είμαστε η μόνη τους ελπίδα, όπως μου λένε κατ' ιδίαν, αφού πιστεύουν ότι η αλλαγή του ανθρώπου θα γίνει και πάλι από την Ελλάδα. .

Ας διασώσουμε τουλάχιστον την ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ μας.

Δρ Τάκης Ιωαννίδης
5-2-12

Μέλος της εκπαιδευτικής ομάδας του «Human Dignity and Humiliation studies university», Όσλο, Νορβηγία.